

แหวนวงน้อยถูกจับอยู่ในระหว่างปลายนิ้ว หญิงสาวมองดูมัน ครั้งละนานๆ อย่างเหม่อลอยเศร้าซึม เพชรเม็ดใหญ่น้ำใส ส่งประกายแวววามอยู่อย่างทรง เธอไม่กล้าพอที่จะสวมมันลงในนิ้ว รู้สึกไม่ควรค่าคู่กันอีกต่อไป

ได้ยินเสียงเคาะประตูห้อง “พีเอม พีเอมคะ” เธอไม่ยอมตอบรับ “พีเอม ฟीलิตทอร์ทท์มาคะ” เธอหลับตาพรางถอนใจ น้ำตาซึมวาบ

“พีเอม...” อริยาเรียกอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เงียบหายไป

เอมอมรได้แต่ซบหน้าสะอื้น

น้องสาวขึ้นมาเรียกที่หน้าห้องอีกในตอนค่ำ

เมื่อเธอออกมา อริยาก็บอกว่า “ฟीलิตมาคะ...”

สีหน้าของเธอเจื่อนจาง อริยาถามว่า “พีเอมเป็นอะไร หน้าซีดจัง”

“พีไม่สบาย...”

“เป็นอะไรคะ ไปหาหมอไหม”

“ไม่ต้องหรอก แล้วก็หายเอง”

“ลงไปคุยกับฟीलิตเถอะคะ เมื่อตอนกลางวันเขาก็โทรมาหลายครั้ง แต่เธอก็เรียกเท่าไรพีเอมก็ไม่ได้ยิน”

“พีไม่ลงไปละ พีไม่มีอะไรจะคุย อะบอกเขาว่าพีไม่สบายก็แล้วกัน”

“แต่ว่า.....”

“พียังไม่อยากพบใครทั้งนั้น” น้ำเสียงตอนท้ายสั้นสะท้าน

เธอปล่อยให้น้องสาวยืนมองอย่างไม่เข้าใจ ถอยกลับเข้าไปในห้องแล้ว ปิดประตูลงกลอน

อริยาลงมาบอกชลิต สีหน้าชายหนุ่มเจื่อนจาง ท่าทางห่วยเหวเป็นกังวล เขาระสับกระส่ายนั่งคุยพลาจรรอคอยก่อนจะกลับไปอย่างผิดหวัง อริยาเห็นเขาเปลอแวะเวียนมองหาเอมอมรอยู่ตลอดเวลา

เด็กสาวเก็บมาប់กับมารดา คุณอรอนงค์ไม่ได้เอามาใส่ใจ

“หนุ่มๆ สาวๆ ก็อย่างนี้ มีเรื่องกันอยู่เรื่อย แม้ว่าไม่มีอะไรหนักหนาหรอก อะอย่างกังวลใจไปเลย

คุณอรอนงค์อดแปลกใจไม่ได้ เมื่อลูกสาวคนโตขอให้เธอเขียนเช็คให้ใหม่ “เช็คใบนั้นถูกฉีกขาดไปแล้วคะแม่”

“อ้าว...ทำไมล่ะลูก ใครฉีก”

เอมอมรไม่อยากจะเล่า “เราทะเลาะกันมันก็เลยขาดคะ”

“เฮ้อ...ยุ่งจริง”

เธอบ่นอย่างรำคาญใจ ครั้นเห็นนัยน์ตาเศร้า สีหน้าเฟือดของลูกสาวก็ต้องเดินเข้าห้องไปหยิบสมุดเช็คออกมาเซ็นให้ใหม่แต่โดยดี

“เฮ้อ...ลูกเอม คราวนี้อะไรทำขาดอีกนะจ๊ะ”

“ขอบคุณคะแม่.....”

เอมอมรพับเสื้อผ้าของสมรรัก ชุดที่เธอสวมกลับบ้านใส่ลงในถุง พับครั้งนำใส่ลงในถุงอีกใบหนึ่งพร้อมกับเช็คใบนั้น ผึกปากถุงเรียบร้อยแล้วถือขึ้นรถมายังที่ทำงานของชลิต มันยังเข้าอยู่ พนักงานจึงยังมากันไม่มาก เธอถามหาเลขานุการของชลิต พบว่าเธอผู้นั้นมาถึงพอดี ในมือถือดอกไม้ซึ่งเตรียมมาปักใส่แจกันทั้งข้างในและหน้าห้องของเจ้านาย

“ฉันทานของมาฝากให้คุณชลิตคะ”

อีกฝ่ายหนึ่งรับไป นึกในใจว่าเจ้านายของตนช่างมีเรื่องวุ่นวายกับพวกเด็กสาวๆ ในเครื่องแบบนักศึกษาไม่รู้หยุดหย่อน

ชลิตออกจะงุนงงเมื่อเลขานุการนำถุงนั้นมาส่งให้

“อะไรหรือครับ...”

“มีสาวเอามาฝากไว้ให้คะ” เจ้าหล่อนตอบยิ้มๆ “แต่งเครื่องแบบนักศึกษาแล้วก็สวยเสียด้วย เสียแต่ว่าดูเศร้าไปหน่อย”

เท่านั้นเขาก็เดาออกว่าเป็นใคร “เขามาเมื่อไหร่”

“เมื่อครู่ใหญ่ๆ นี้เองคะ” หล่อนตอบ แล้วก็ต้องแปลกใจเพราะเจ้านายหมุนตัวเดินออกจากห้องไปในทันที

ชลิตก้าวออกมายืนอยู่ที่บาทวิถี หันซ้ายขวามองหา เห็นแต่ผู้คนแปลกหน้าเดินขวักไขว่ไปมา เขาเดินพลาจรมองหาแต่ก็ไม่พบ

เป็นครูใหญ่ เลขานุการสาวจึงเห็นเจ้านายเดินผ่านไปเข้าห้อง ชลิตหยิบถุง ดึงห่อของข้างในออกมา กระดาษแผ่นเล็กปลิวลงบนพื้น เขามองไปก็เห็นว่ามันเป็นเช็คใบหนึ่ง เขาหยิบมันขึ้นมา มันมีค่าเป็นเงินห้าแสนบาท.....

เขาถอนใจ เธอช่างดีอริ้น หยิ่งทะนงเสียจริง เขาวางมันลงบนโต๊ะ เปิดถุงที่ถืออยู่ในมือ มองดูก็รู้ว่ามันเป็นเสื้อผ้าของผู้หญิง แล้วเขาก็นึกออกว่ามันเป็นของสมรรัก

เอมอมรส่งมันคืนมา เขาทำเสื้อผ้าของเธอขาด เธอใส่เสื้อของสมรักกลับออกไปจากห้องเขา เขาได้แต่เฝ้าแข่งดำตัวเอง...

ชายหนุ่มขับรถไปที่มหาวิทยาลัย ถามเพื่อนเธอก็ได้คำตอบว่าเธอมาแล้ว แต่ไม่รู้ว่่าตอนนี้อยู่ที่ไหน เขาโทรศัพท์ไปที่บ้าน คุณอรอนงค์บอกว่าเอมอมรไปมหาวิทยาลัยยังไม่กลับ แล้วยังซักถามให้เขาอึดอัดใจมากมายว่ามีเรื่องอะไรกัน

เมื่อใกล้เลิกงาน ชายหนุ่มหมายใจว่าจะไปบ้านเธอ แต่ว่าสมรักมาหาเขาเสียก่อน

เขาจำต้องนั่งรถไปกับเธอ.....

“เป็นยังไงไปคะ คุณลิต ทำไมจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว”

สมรักถามอย่างหยุดหงิดที่เขาช่างเคร่งขรึมเชื่องซึมเสียจนผิดแปลกเธอพูดคุ้ยหัวเราะ เขาได้แต่เออออ ในบางครั้งก็ไม่ได้ฟัง เธอต้องพูดซ้ำเรื่องแล้วเรื่องเล่า

เขาจำต้องยอมรับ “ผมมีเรื่องไม่ค่อยสบายใจ”

“เรื่องอะไรคะ เกี่ยวกับเอมหรือ” เธอบีบไหล่เขาอย่างปลอบ “มีอะไรบอกรักก็ได้นะคะ รักรับฟังได้ทั้งนั้น”

“เปล่า” เขารู้ว่าเธอไม่ใจกว้างพอจะยอมรับเหมือนอย่างที่เขาพูด “เรื่องงาน”

สมรักรู้สึกเบาใจ ที่ได้ยินอย่างนั้น ลูบไล่ปลายคางของเขาอย่างเอาใจ ถามเจือหัวเราะ “งานมันเป็นยังไงหรือคะ”

“ก็กำลังยุ่ง มีปัญหาบางอย่างเกิดขึ้น”

“แล้วเอมอมรล่ะ” เธอยังไม่คลายสงสัย

“เอมอมรทำไม...” เขาแก้งถาม

“คุณลิตเลิกคิดถึงเขาแล้วหรือยังคะ”

เขาขยับจะพูด แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ “เขากับผมเหมือนห่างไกลกันคนละโลกครับ คุณรัก”

“แล้วยังหวังจะได้เขามาครองหรือเปล่าคะ”

“ถามอะไรอย่างนั้น”

“ยังคิดถึงเขาอยู่หรือเปล่าคะ”

“คุณรักครับ เลิกพูดถึงเขาได้แล้ว ตกลงใหม่”

เธอวัตตาค้อนอย่างขัดใจที่ยังไม่ได้คำตอบที่ต้องการ

สมรักสวมเสื้อคลุมของชายหนุ่มเดินอยู่ในห้อง เวลานั้นค่อนข้างดึกแล้ว หลังจากอาหารและเหล้า เรื่องของอารมณ์และร่างกายก็เกิดขึ้นและผ่านไป ชลิตอยู่ในห้องน้ำ ส่วนเธอกำลังแต่งตัว

“รักจะเลือกเสื้อผ้าให้หะคะ”

เธอเลือกกางเกงสีอ่อนและเสื้อสปอร์ตลาลองสีสะอาดมาพาดวางให้เธอชอบเมื่อเขาสวม รูปร่างสูงใหญ่ผิวดำยุดล้ำสันห่มดตะแมงสมชายในเสื้อผ้าแบบนั้น

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังสวมใส่ เธอก็เปิดลิ้นชักคันกุ๊กกัก แล้วก็เห็นสร้อยทองคำขาวห้อยจี้รูปหัวใจคู่ดวงซุกอยู่ที่มุมด้านในสุด เธอหยิบมันออกมาดู

“อ๊ย! คุณลิต ดูซีคะว่ารักพบอะไร”

ชลิตหันมา สร้อยเส้นน้อยในมือเธอทำให้เขาชะงัก เขาเก็บมันไว้ข้างในนั้นนานจนลึ้ม ไม่ยอมคืนให้เจ้าของและก็ไม่อาจตั้งใจโยนทิ้งเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายผูกพันกับมันหนักหนา จนดูเหมือนกับว่ามันจะผูกพันตัวเขาเข้าไปด้วยอีกคนหนึ่ง

“ยังเก็บไว้อีกหรือคะ ให้รักใส่หะ”

“คุณรักหะ...” เขาเรียก “...อย่าใส่เลย”

“ทำไมล่ะคะ มันน่ารักดีออก”

“ขอให้ผมเถอะ” ชายหนุ่มเดินเข้ามาหา แแบมือออกไปข้างหน้าสมรักกลับไขว้มันไปไว้ข้างหลัง “ต้องบอกก่อนว่าหวงทำไม”

“ผมไม่ได้หวง....”

“นี่หรือไม่ได้หวง แล้วทำไมให้รักไม่ได้”

“มันไม่เหมาะกับคุณรัก”

“แก้ตัว...! ถ้ารักบอกว่ารักชอบล่ะ”

เขาวิ่งไป “ผมจะซื้อให้ใหม่หะ เอาให้ดีกว่านี้”

“แต่รักชอบเส้นนี้หะ” เธอเถียงอย่างดีดดี “คุณลิตให้รักไม่ได้หรือ”

สีหน้าเคร่งขรึมของเขาทำให้หญิงสาวยิ่งโกรธ ถามอย่างระแวงเต็มที่ “เพราะอะไรคะ หรือว่าเพราะมันเหมือนของเอมอมร... เอ๊ะ... มันเหมือนกันหรือว่าเป็นของเอมอมรจริงๆ กันแน่...! คุณลิต...! บอกรักมานะว่าคุณได้มันมาอย่างไร มันเป็นของเอมอมรใช่ไหม”

เขาได้แต่เงิ่งไปกับคำขู่เข็ญ และประกายตาวาววามอย่างโกรธจัดของหญิงสาว.....

เอมอมรมองผู้มาหาอย่างแปลกใจ เธอไม่ได้พบสมรักนานแล้วจู่ๆ เพื่อนหญิงคนนี้ก็พาดตัวมาหาถึงบ้าน เธอทักขรึมๆ

“เป็นยังไงรัก มีอะไร ทำไมมาแต่เช้าเทียว”

“กำลังจะไปมหาวิทยาลัยหรือเอม เราเหมือนกัน แต่มีธุระกับเธอนิดหน่อย”

ธุระอะไรกันหนอ เกี่ยวกับเพ็ญระพีหรือว่าเกี่ยวกับเธอ แม้จะวิตกกังวลหญิงสาวก็ยังถามว่า

“ทานอาหารเข้ามาแล้วหรือยัง เอากาแฟไหม”

“ไม่ละ เราจะอยู่เดี่ยวเดียว” สมรักเปิดกระเป๋าทือ “มีคนฝากของมาให้เธอ”

“อะไรหรือ...” พอเห็นสร้อยเส้นเล็กที่ถูกวางลงบนโต๊ะ เอมอมรก็ต้องนั่งเงยบังน

สมรักยิ้มหวาน “มันเป็นของเธอนี่เอม คุณชิลิตให้อามาคืน”

หญิงสาวรู้สึกเต็มตื้อในลำคอ เสียงถามแหบพร่า

“เขาบอกเธอหรือว่าเป็นของเรา”

“ใช่” อีกฝ่ายหัวเราะ “แล้วก็ยังบอกอะไรๆ อีกหลายอย่าง”

สีหน้าของเจ้าของบ้านซีดเผือด สมรักยิ้มอย่างรู้สึกสาสม

“ความจริงเป็นอย่างนั้นใช่ไหม”

“อย่างไร” หญิงสาวล้ากลินความขมขื่นถามขริมๆ

“สร้อยนี้เป็นของเธอ...!”

“เธอฟังคุณชิลิตคนเดียวกี่พอแล้วนี่”

สีหน้าของสมรักเคร่งเครียด ความริษยาชิงชังปรากฏอย่างไม่ปิดบัง ยิ้มอย่างแค้นเคือง เย้ยหยัน

“เธอเห็นผิดเป็นชอบไปได้ยังไง... ไม่น่าเชื่อเลย เอมอมรผู้ดีพร้อมเรียบร้อยสารรวม เธอนี้ช่างเป็นน้ำนิ่งไหลลึกจริงๆ”

เอมอมรกลืนน้ำลายอย่างยากเย็น บังคับเสียงไม่ให้สั่นเมื่อพูด

“เราไม่จำเป็นต้องสารภาพอะไรใช่ไหม”

“ไม่ต้อง” อีกฝ่ายสะบัดเสียง กระแทกกระทั้นอย่างหยาบหยัน

“เพียงแต่ว่าต่อจากนี้ไป อย่าได้มายุ่งกับคุณชิลิต อีกก็แล้วกัน”

ร่างสวยที่สวมส่วนลุกขึ้น เดินออกจากห้อง ขับรถจากไปในทันที

อริยาเพิ่งจะออกมา แต่ว่ายังทันเห็นว่าสมรักโกรธกลับไป

“พี่รักมาทำไมหรือ พี่เอม”

อีกฝ่ายไม่ตอบ ครั้นอริยาเดินเข้ามาจึงเห็นว่าพี่สาวกำลังร้องไห้

“อ้าว...” เด็กสาวร้อง “ทะเลาะกันเรื่องพี่ลิตหรือ”

“เปล่า” เอมอมรปาดหน้าตาหยิบสร้อยขึ้นมาถือไว้ อริยาทันเห็นจึงถามว่า

“อ้าว นี่สร้อยใครกัน ของพี่เอมหรือว่าของพี่ลิตให้พี่รัก”

“ของพี่...”

“พี่รักเอามาให้หรือ...” แล้วเธอก็นึกได้ “เอ๊ะ...หรือว่ามันเป็นเส้นเดียวกัน”

เอมอมรไม่ตอบ ลุกเดินหนีไปห้องนอนของตน

อริยาเดินตาม ตามอย่างสงสัยไม่หาย “พี่เอม สร้อยนั้นเป็นเส้นเดียวกันใช่ไหม” พอไม่ได้คำตอบ น้องสาวยิ่งสงสัย “เรื่องมันเป็นยังไง ทำไมพี่เอมไม่ยอมเล่าให้อะฟังบ้างเลย”

“อะจะอยากรู้ไปทำไม...”

“ทำไมอะจะรู้ไม่ได้ หรือว่ามันมีอะไรน่าอับอายเสีย” อริยาชักโกรธ

“ถ้าอะอยากรู้ พี่ก็จะบอก ถูกแล้ว สร้อยนั้นเป็นเส้นเดียวกัน”

“ฮ้า...” เด็กสาวร้อง ตาค้างจ้องมองพี่สาว

เอมอมรเล่าต่อไป “เมื่อคราวที่พี่ไปทำงานกับบริษัททัวร์ ตอนปิดเทอม พี่พบคุณชิลิต เขาเอาสร้อยไปจากพี่”

“งั้นหรือ.. พี่เอมรู้จักกับพี่ลิตมาก่อนนี่เอง โช้เอ๊ย อะสงสัยอยู่แล้วเทียวว่าทำไมถึงได้สนิทกันเร็วนัก... มิน่าซี พี่ลิตถึงพูดเต็มปากเต็มคำว่ารักพี่เอม คงจะติดใจมาแต่คราวนั้น”

“อะอย่าไปฟังเลย เวลาเขาพูดคำว่ารัก คนๆ นั้นไม่รู้หรือว่ามันคืออะไร”

อริยามองพี่สาวอย่างเคร่งครัด “พี่เอมโกรธพี่ลิตเพราะเรื่องพี่รักใช่ไหม พี่เอมจะว่าเขาได้ยังไง ในเมื่อพี่เอมก็รอพี่ลิตอยู่ทั้งคน”

“พี่ไม่ได้โกรธเขาหรอกอะ” เธอหลบตา กอนน้ำเสียงจะเข้มข้น “เอาละ อะรู้เรื่องหมดแล้วนะ ตอนนี่เราก็ได้คืนมาแล้วทุกอย่าง ไม่ว่าจะแหวนหรือสร้อย พี่กับเขาไม่มีอะไรติดค้างกันอีกแล้ว ทีนี้หากว่าเขามาหาหรือโทรศัพท์มา อะรับปากได้ไหมว่าจะไม่เคี้ยวเชียวเรียกพี่ พี่ไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับเขาอีกต่อไป แล้วถ้าเป็นไปได้ พี่ก็ไม่อยากให้อะใกล้ชิดเขาด้วยเช่นกัน”

“อะรับปาก...” อริยาพูดอ่อยๆ “สำหรับเรื่องแรกเท่านั้นนะคะ”

ดวงตาขำของเอมอมรที่มองน้องสาว

ต้องเครียดขึ้นด้วยความหนักอกหนักใจ.....